

Els actes van continuar el 12 d'abril a Santa Cristina d'Aro, on Mariàngela Vilallonga va oferir la conferència «Rodoreda i Romanyà».

La cloenda de la Setmana Rodoreda va tenir dos protagonistes: els lectors i Romanyà de la Selva. Mercè Rodoreda va viure a Romanyà els últims anys de la seva vida, voltada per la serenitat mediterrània de les alzines de les Gavarres. Hi va trobar pau i va escriure-hi *Mirall trencat*, *Semblava de seda i altres contes* i *Quanta, quanta guerra*. L'escriptora va morir el 13 d'abril de 1983 i va ser enterrada en aquesta població. Exactament vint anys després, el 13 d'abril de 2003, Romanyà va viure un diumenge de Rams diferent, marcat pel so constant de les paraules de Rodoreda. En el marc incomparable de la plaça del poble, amb l'escalfor d'un dia càlid i serè, més de cent cinquanta persones es van anar rellevant per no deixar de fer sonar la veu de l'escriptora: onze hores de lectura ininterrompuda de textos de Mercè Rodoreda. Actors, polítics, escriptors, veïns, professors, estudiants... aquell dia tots eren, abans que res, lectors de Rodoreda.

L'ambient, les paraules, el respecte,

l'admiració i l'entorn —les pedres de l'església i el verd intens dels prats i muntanyes dels voltants— donaven un to molt especial a la jornada. Tancava la Setmana Rodoreda un homenatge popular basat en la lectura, i com en tots els actes, es respirava Rodoreda, «secreta flor en l'aire dolç suspesa».

Glòria Granell Nogué

Una ciutat que educa en la biodiversitat

Primeres Jornades de Medi Natural a Girona. Centre Cultural la Mercè, del 21 al 23 de març, organitzades per l'Ajuntament de la ciutat.

En el primer paràgraf de la Declaració sobre el Medi Humà aprovat en la Conferència de les Nacions Unides reunida a Estocolm del

5 al 16 de juny del 1972, s'hi pot llegir: «l'home és obra i artífex del mitjà que l'envolta, el qual li dóna suport material i

L'article 150

L'any Fages de Climent ha resultat especialment productiu, perquè ha propiciat l'edició o la reedició de la seva obra, fins ara inèdita o esparsa o exhaurida i, en definitiva, poc i mal coneguda. Les reedicions han recollit a vegades més textos dels inicials —és el cas de *Sonets*— o s'han enriquit amb escrits complementaris, com en el cas de *Vila-sacra, capital del món*. Sap greu, en canvi, que el *Somni de Cap de Creus*, inèdit durant trenta-cinc anys, hagi aparegut precedit d'una introducció tan breu i sense les notes explicatives exigides per les innombrables referències mitològiques, bíbliques, literàries i toponímiques que el poema èpic conté. Això hauria permès acostar-lo de debò al lector d'avui, tan allunyat del *corpus* cultural riquíssim en el qual el poeta es movia com el peix a l'aigua.

Pel que fa als textos periodístics, el volum *Articles* n'ha aplegat 149, bons i dolents, curts i llargs, catalans i castellans, progressistes i reaccionaris, i no els ha pas presentat agrupats per temes, sinó que s'ha limitat a enfilellar-los per ordre cronològic. Qui sap si Fages va escriure més articles dels que s'han recollit. Jo, almenys, n'he trobat a faltar un que hauria arrodonit la xifra fins a 150. Es titula *Figuera-platja. Crònica avançada*, i va aparèixer en un suplement del diari *Los Sitios* dedicat a la Costa Brava, l'estiu de 1964. Aquesta suposada crònica, signada per «Climent Fages de Climent, Baró del Portal de la Gallarda», porta la data, llavors llunyana, del 2 de maig de l'any 2000. En la línia de la conferència sobre Vila-sacra, Fages hi imagina un futur pintoresc: un canal que ha convertit Figueres en ciutat marítima, un segon aeroport a Vilamalla, una catedral ecumènica al Far, una Via Climent que enllaça Figueres amb Roses... Les mostres d'humor, a vegades sarcàstic, són d'aquest estil: l'alcalde de Figueres es diu Gómez Antúnez i el del barri de la platja es diu Ramírez Ramírez. Més ironia encara: l'alcalde de Fortià es diu Miguélez... i Tibau, últim vestigi d'una presència catalana que Fages, precipitat, va donar prematurament per perduda.

Narcís-Jordi Aragó